

slutning om anholdelse, fængsling eller den dom, der danner grundlag for den europæiske arrestordre.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 4.2.2.

§ 18 b

Den foreslåede nye affattelse af § 18 b er en konsekvens af indførelsen af den europæiske arrestordre, der bl.a. indebærer en forenklet udleveringsprocedure mellem EU-medlemsstaterne. Den europæiske arrestordre er således både en anmodning om anholdelse med henblik på udlevering og en anmodning om udlevering.

Efter den foreslåede § 18 b, stk. 1, skal Justitsministeriet - medmindre den europæiske arrestordre kan afvises allerede på det foreliggende grundlag, f.eks. fordi den handling, som arrestorden vedrører, efter lovgivningen i den anmodende EU-medlemsstat ikke kan medføre fængsel i mindst 1 år - sende den europæiske arrestordre til politiet på det sted, hvor den, som søges udleveret, opholder sig. Politiet iværksætter derefter uden ophold den undersøgelse, der er nødvendig for at afgøre, om betingelserne for udlevering er opfyldt. For denne undersøgelse gælder bestemmelserne i retsplejelovens 4. bog med de fornødne lempelser - dvs. reglerne om fremgangsmåden ved undersøgelsen samt reglerne om erstatning for uforskyldt anholdelse og fængsling.

Den foreslåede § 18 b, stk. 1, svarer til den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 12.

Efter den foreslåede § 18 b, stk. 2, 1. pkt., kan de retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 610 om anholdelse og kapitel 70 om varetægtsfængsling, anvendes med henblik på at fremme politiets undersøgelse af sagen og sikre udleveringen, såfremt den europæiske arrestordre er udstedt for en lovovertrædelse, der efter omstændighederne kan medføre udlevering efter reglerne i denne lov.

Bestemmelsen indebærer, at den person, som den europæiske arrestordre vedrører, kan anholdes og varetægtsfængsles for ethvert forhold, som kan medføre udlevering på grundlag af en europæisk arrestordre. Såfremt arrestorden vedrører en handling, som kan medføre udlevering i medfør af udleveringslovens § 10 a om udlevering til EU-medlemsstater, vil varetægtsfængsling således ikke kunne nægtes under henvisning til, at der i medfør af strafferammekravet i retsplejelovens § 762 ikke ville kunne ske varetægtsfængsling i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet. Tilsvarende vil der kunne ske varetægtsfængsling i sager, der vedrører en handling, der ikke er strafbar her i landet, hvis

der er tale om en handling, der i medfør af udleveringslovens § 10 a, stk. 1, vil kunne medføre udlevering, og de øvrige betingelser i retsplejelovens § 762 er opfyldt.

Retsplejelovens øvrige regler om varetægtsfængsling finder tilsvarende anvendelse. Der vil således f.eks. ikke skulle ske varetægtsfængsling, hvis retten finder, at varetægtsfængslingens øjemed kan opnås ved mindre indgribende foranstaltninger, og den pågældende samtykker i disse foranstaltninger, jf. retsplejelovens § 765.

Bestemmelsen i § 18 b, stk. 2, 1. pkt., er fastsat i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 12 om varetægtsfængsling.

Herudover fastsætter den foreslåede § 18 b, stk. 2, 2. pkt., at de retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 72 om legemsindgreb, kapitel 73 om ransagning og kapitel 74 om beslaglæggelse og edition samt kapitel 75 a om andre efterforskningskridt kan anvendes i samme omfang, som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet. Det vil sige, at der gælder et krav om dobbelt strafbarhed. Bestemmelsen svarer med hensyn til adgangen til at benytte disse retsmidler i udleveringssager til den gældende bestemmelse i § 13.

Efter den gældende § 18 b, stk. 2, 2. pkt., skal foranstaltninger, der er truffet efter § 13 (anholdelse, varetægtsfængsling, legemsindgreb mv.), ophæves, såfremt anmodning om udlevering, jf. § 11, ikke er modtaget senest 30 dage efter anholdelsen. Retten kan dog i særlige tilfælde forlænge denne frist. Da den europæiske arrestordre omfatter både en anmodning om anholdelse med henblik på udlevering og en anmodning om udlevering, indeholder den foreslåede § 18 b ikke en tilsvarende 30-dages frist.

Efter den foreslåede § 18 b, stk. 3, finder § 14 tilsvarende anvendelse. Efter denne bestemmelse skal der, når der iværksættes politiundersøgelse i en udleveringssag, som udgangspunkt beskikkes forsvarer for den, som søges udleveret. Dette svarer til gældende ret, jf. herved den gældende bestemmelse i § 18 b, stk. 2, 1. pkt.

Efter den foreslåede § 18 b, stk. 4, 1. pkt., skal spørgsmålet om udlevering forelægges for justitsministeren til afgørelse, når politiundersøgelsen, jf. § 18 b, stk. 1, er afsluttet. Det er således efter lovforslaget Justitsministeriet, der er kompetent myndighed til at træffe afgørelse i sager om udlevering i henhold til den europæiske arrestordre.

Efter den foreslåede § 18 b, stk. 4, 2. pkt., finder bestemmelserne i § 15, stk. 2, og § 16 tilsvarende anvendelse i sager om udlevering i medfør af en europæisk